

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

DYSENTERIA.

*To the Medical Society
of Aberdeen,
this Volume of Theses
is presented, by their
Humble Servt.
J. Miller*

Digitized by the Internet Archive
in 2020 with funding from
Wellcome Library

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

DE

DYSENTERIA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendī admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

SAMUEL MILLER, A. M.

EX INSULA BARBADOES,

Societ. Reg. Med. Edin. Soc. Extraord.

*"The page of Military History weeps less for the slain in battle, than for those
"who have fallen victims to this calamity.—MOSELY on Trop. Diseases.*

Ad diem 24. Junii, hora locoque solitis.

Edinburgi:

CUM PRIVILEGIO,

Apud ALEX. SMELLIE.

M,DCCC,II.

DISSERTATIO MEDICA
IN LAUDANDUM

DYSENTERIA

90 AM

ANNUNTIO

EX ACADEMIA

D. GEORGE BAIRD S.B.T.

ACADEMIE EDINBURGHENSIS

1843

ADHUC SENATUS ACADEMICI

EDINBURGHENSIS

PER GRADU DOCTORIS

IN ORDINE

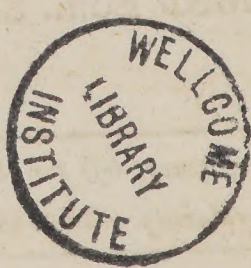
EX ACADEMIA

EDINBURGHENSIS

SAMUEL MILLER A.M.

EX ACADEMIA

EDINBURGHENSIS

PATRI

OPTIMO INDULGENTISSIMOQUE

FRANCISCO MILLER,

ARMIGERO,

PRAEFECTUI TURMAE SATELLITUM

ET

UNI E CURATORIBUS PACIS,

IN INSULA BARBADENSI,

HANC DISPUTATIONEM

PIETATE ET OBSERVANTIA,

CONSECRAT,

SAMUEL MILLER.

Memoriae
Avunculi Carissimi

SAMUELIS WALCOTT,

Armigeri,
Nuper defuncti,
Olim
In Insula Barbadenfi,
Controverforum, civium inter, se jurum
Integerrimi Judicis ;
Civium
In Comitibus legum ferendarum
Legati,
Et
Domesticae Militiae
Ducis Vicarii ;
Viri,
Tum ob privatas, tum ob publicas
Virtutes
Eximii ;
Ob Amorem patriae, morum suavitatem,
Sed praesertim
Ob probitatem animi, ac Vitae
Integritatem
Omnibus carissimi ;
Hoc perexiguum
Animi,
Ob accepta plurima beneficia,
Grati
Monumentum
Consignat,
SAMUEL MILLER.

DENIQUE

AMICO DILECTISSIMO

CONSANGUINEOQUE

THOMAE MILLER,

ARMIGERO,

OLIM

JUDICI APUD BARBADENSES INCORRUPTISSIMO,

LITERIS MORUMQUE ELEGANTIA

ORNATO,

HOC

PARVULUM SED SINCERUM AMICITIAE

PIGNUS

OFFERT,

SAMUEL MILLER.

For the Medical Society

of
Aberdeen

with best wishes

for its prosperity

from the

Author.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

DYSENTERIA.

CUM almae hujus Academiae leges unumquemque honores medicinae assequi volentem de quadam re medica disserere jusserint, pauca de Dysenteria, at brevissimè quam potero, est in animo disceptare. Hujus morbi electionem satis certè excusant occasio ejus frequens, stragesque dira quam quotannis in illa terrarum regione facit, ubi artem medicam posthac exercere spero.

DE-

DISSERTATIO MEDICA

DEFINITIO.

CHARACTERES hujus morbi quos CULLEN
noster celeb: in Nosologia sua tradidit, longé opti-
mam definitionem quam adhuc vidimus praebent.
Eo judice, Dysenteria est ‘ Pyrexia contagiosa,
‘ dejectiones frequentes, mucosae, vel fangui-
‘ nolentae, retentis plerumque faecibus alvinis ;
‘ tormina ; tenesmus*.’

HIS-

* Vide Cullen's Synopsis Nosolog: Vol. II.

HISTORIA MORBI.

DYSENTERIA plerumque vigere solet, exeunte aestate et ineunte autumno, (praesertim si tempestas fervida et pluviosa anteiverit;) etiamque his anni temporibus quibus febres intermittentes ac remittentes saepiùs obtinent.

Praecipuè per classes, exercitus, urbes obsessas, et locos, ubi homines plurimi confertim congregati coacti sunt, grassatur.

Multo frequentior occurrit in calidis quam in frigidis regionibus, et in prioribus frequenter epidemicè valet.

Hicco

Hicce morbus nec sexui, nec aetati parcit, sed tam faeminas quam mares, tam infantes et pueros, quam adultos et senes infestat, adeo ut nec teneri lactantes, in ipsis adhuc incunabulis, ab illius tyrannide immunes sint.

Omnem symptomatum varietatem quâ dysenteria stipata est, hîc recensere ineptum esset; sufficiet ea quae huic morbo propria sunt enumerare.

Forma sub quâ adoritur morbus varia est. Saepissimè incipit cum languore, lassitudine, quos cito excipiunt, rigores, calor auctus, fitis, urgens, capitis, dorsi et lumborum dolores, nausea et vomitus materiae biliosae vel flavescentis, fastidium cibi, amarus in ore sapor; pulsus solito frequentior est; paulo post cum flatu et torminibus praecipuè circa umbilicum aeger vexatur.

Pyrexiae.

Pyrexiae signa aliquando adeò sunt levia ut ipsius aegroti observationem evadant; hinc certi auctores, nec parvi nominis, scilicet SYDENHAM et CULLEN signa affectionis topicae primò omnium sese ostendere asserunt. Quanquam signa supra memorata plerumque dysenteriam praenunciant, tamen interdum inchoat, sine ullis pyrexiae signis. In aliis alvus solito adstrictior nos morbi venientis admonet, in aliis autem diarrhoea lenis ejus est praecursor*.

Status febrilis in quibusdam exemplis morbum per totum ejus curriculum, praesertim si funestus evasurus sit, comitari solet; sed in aliis, penitus fere evanescit, dum symptomata dysenteriae propria diu post perstant†. Praeter signa supra memorata, aeger frequenti et inani desidendi cupiditate vexatur, dum eodem tempore nihil fere dejicitur.

* Vid. Cullen's Pract. of Physic, Vol. III. p. 121.

† Vid. Cullen oper. sup. citat. Vol. III. p. 122.

citur. Faeces per alvum ejectae, quantitate, colore, et spissitate, diversae sunt, in diversis morbi stadiis. Initio, copiosae et stercoreae sunt; sed in spatio unius vel duarum dierum, parvae, aquosae, spumosae vel mucosae fiunt, cum torminibus vehementibus et tenesmo comitatae; nonnunquam loturae carnis haud abfimiles sunt.

Dejectiones plerumque sanguine miscentur vel striantur, hinc morbus Anglicè *Bloody Flux* vocatur: profusio sanguinis aliquando adeo est copiosa ut aegrum e medio tollat*. Per totum morbi decursum, dejectiones alvinae, faetore peculiari distinguuntur, verbis non facile exprimendo: in stadio provecto cadaverosae et intolerandae sunt; et in nonnullis exemplis omnino e pure constare videntur. Frequentissimè molecule adipem caseumve referentes, et membranulae tunicae villosae intestinorum abraesae haud abfimiles, dejiciuntur. Membranulae aliquando
duos

* Vid. Mosely on Tropical Diseases, p. 228.

DE DYSENTERIA.

7

duos tresve pedes longae, intestino parvo simillimae sunt *. Clariss. MONRO ait se vidisse dysentericos, qui plures libras talis materiae deiecerunt †.

Vermes aliquando per anum descendunt, qui plerumque lumbrici sunt, at interdum ascarides, testante ZIMMERMAN ‡, hi potius adventitia, quam propria dysenteriae signa sunt.

Dum dejectiones ex hisce variis materiis constant, in multis exemplis frequentes sunt, raro faeces naturales excernuntur, nisi in forma globorum induratorum, vel quae in linguâ medicorum *Scybala* vocantur: haec quando dejecta sunt, signa omnia, praesertim tormina et tenesmus leviora redduntur §.

Hoc

* Vid. Christie on Dysentery, apud Medical and Physical Journal, Vol. I.

† Praelect. Anatom. Profess. Monro, annis 1799 & 1800.

‡ Vid. Zimmerman on Dysentery, Anglicè vers. a Hopson, p. 174.

§ Vid. Cullen's Pract. of Physic, Vol. III. p. 123.

Hoc morbo laborantes, quindecies vel vices quotidie defident, sed aliquando multo saepius. ZIMMERMAN inquit se vidisse, et dysentericos curasse qui spatio duodecem horarum, a centies quinquagies ad ducenties defidere solebant.

Pyrexia quâ morbus stipatur, multum variat: aliàs inflammatoria, aliàs remittens tertiana est; sed saepius typhi formam induit. Pulsûs status varius observatur; initio nonnunquam, pulsus quoad celeritatem, parûm distat a naturali: in aliis frequens, fortis et durus; morbo ingravescente, parvus, debilis et abnormis est.

Magnae varietates in statu urinae videntur. Haec secretio aliàs nigra, livida est; aliàs tenuis et pura, et in nonnullis exemplis per plures dies in totum supprimitur*: aliquando de difficultate urinam reddendi, vel de perfecta stranguria, ab initio

* Vid. Degner de Dysent. bilios. contag p. 18.

initio vel secunda tertiave die post accessum morbi, aeger conqueritur*.

Si morbum in progressu ars medica nec tollat nec minuat, signa omnia jam memorata, graviora fiunt, et cum aliis haud parvi periculi indicantibus stipantur. Nunc enim, petechiae, et vibices in variis partibus corporis apparent; fauces saepè cum aphthis teguntur, quae potestatem deglutendi difficilem reddunt: cupiditas alvum deponendi penitus fere constans est, et nifus vehementes contenta recti ejicere, prolapsum ani inducunt; tormina saevissima sunt; abdomen intumescit; aeger de sensu ponderis circa praecordia conqueritur, pulsus debilis et intermittens micat; facies collapsa pallidaque: oculi in orbitas recedunt, dolor et sitis subito cessant, dejectiones faetoris putridi et intolerandi, aegro nesciente, elabunt, frigescent extremitates, lingua arida, nigra vel fusca

B

est,

* Vid. Christie apud Med. et Phys. Journal, vol. 1. p.

est, gelidi et viscerum sudores erumpunt, corpus totum odorem cadaverosum exhalat, delirium, singultus et subfultus tendinum accedunt, et mors tandem aegri miseris finem imponit. Duratio et terminatio morbi incertae sunt. Quando pyrexia valdè inflammatoria, vel si signa febris nosocomiorum et carcerum sese ostendant, terminatio infausta paucis in diebus aliquando accidit; sed quando levis est, vel in toto evanescit, morbus saepe per plures hebdomadas vel etiam menses protrahitur, et nihilominus infaustè aliquando definit.

In quibusdam exemplis, morbus spontè decedit, tormina et tenesmus paulatim imminuuntur, et dejectiones formam naturalem recuperant: in aliis in diarrhoea vel in lienteria; in aliis in febre hectica, hydropeve definit*.

In regionibus calidis, ait BLANE, hicce morbus

* Vid. Culleni op. supra citat. Vol. III, p. 124.

— Hoffman's Practice of Medicine, Vol. II. p. 177.

bus nonnunquam in stadio acuto, paucis in diebus exitum lethalem habet; sed plerumque ad formam chronicam protrahitur, nec per plures hebdomadas infauſtè evadit *.

Quando morbus speciem chronicam induit, aeger torminibus ventris, tenefmo et alvi fluxu excrucietur, quibus autem ſymptomatibus breviter intercedunt quietis intervalla, rarò tamen diei unius vel duarum ſpatium ſuperantia. Morbo in longum protracto, vires debilitantur, aegrotus marceſcit, febris hectica oboritur, et haud rarò in hoc ſecundo pluribus aegrotis perire contingit, quam in primo dyſenteriae ſtadio †.

Haec ſpecies aliquando per multos meſes etiamve annos perſtat.

IN-

* Blane on the Diſeaſes of Seamen, p. 451. edit. 3.

† Vid. Hunter's Diſeaſes of Jamaica, p. 228.

INSPECTIO CADAVERUM.

MULTIS è cadaveribus hoc morbo extinctorum incisis, quae sequuntur in conspectum proferuntur.

Intestina crassa, Colon et Rectum, prae caeteris, sedes esse morbi apparent. Haec ulcerata et contracta, eorumque tunicae praeter naturam densae, et omnes diversos gradus inflammationis, suppurationis et gangraenae exhibentes reperiuntur. Tubercula numerosa haud absimilia pustulis variolosis, nec ex hisce differentia, nisi quod dura erant et intus solida, internam intestinorum superficiem obsidentia, aliquando visa sunt : haec tubercula
cavum

cavum coli coarctantia in multis exemplis a CLEGHORN et aliis detecta fuere *.

Tunica villosa Coli et Recti aliquando abrafa, vel in substantiam corruptam mucosam, coloris subviridis, convellitur, inventa est †. Pars inferior intestinorum tenuium quoque in statu inflammato, nonnunquam observata est, et eorum convolutiones praeter naturam inter sese membranis, eodem modo quo Pulmones, Pleurae connectuntur ‡. Vix ullā ex visceribus abdominalibus, effectus hujusce mali evadunt. Lien, omentum, pancreas et renes nonnunquam afficiuntur. Glandulae mesentericae, tumefactae, obstructae, relaxatae et cum pure repletae, et fere gangraenosae,

* Vid. Pringle's Diseases of the Army, p. 246.

—— Hunter's Diseases of Jamaica, p. 229.

—— Cleghorn's Diseases of Minorca, p. 246.

† ——— Pringle op. supra citat.

‡ ——— Cleghorn op. supra citat. p. 247.

fae, visae sunt *. In regionibus temperatioribus, hepar et vesica fellea prae caeteris visceribus faepissimè effectus morbi evadere videntur; sed nec haec, praesertim in terrarum plagis calidis, semper incolumes sunt. Jecur modò amplius quam quod naturale est, modò scirrhum vel omnino putridum conspectum est. Bilis in vesica fellea admodum varia est et colore et spissitudine: aliàs nigra putridaque, aliàs crassior vel tenacior exploratur.

CAUSAE REMOTAE.

HAEC in Predisponentes et Excitantes dividuntur.

CAUSAE PREDISPONENTES—Ad hoc genus referuntur omnia, quae systematis debilitatem inducunt;

* Vid. Zimmerman op. supra citat. p. 35.

—— Lempriere Diseases of the Army in Jamaica, Vol. II. p. 207.

ducunt ; talia sunt defatigatio ingens animi et corporis ; ebriositas frequens ; nimia venus ; maestitia caeterique animi affectus deprimentes ; evacuationes frequentes et copiosae ; pervigilium ; diaeta tenuis et parca ; immundities ; calor praesertim humore corpori admotus ; corpus morbis praegressis debilitatum.

Homines qui hoc morbo semel vexati fuerunt, haud securè ab altero aggressu dormiunt ; sed magis promptè facilèque corripuntur. ‘It has been observed,’ inquit GREGORY, ‘that soldiers affected with this disease are not fit for the remaining part of the campaign, for the intestines are left in such an irritable state, that, on exposure to cold, the disease is very apt to recur*.’

CAUSAE

* Praelect. de Medicin. Pract. annis 1800 et 1801.

CAUSAE EXCITANTES—*Secretio bilis morbida* ob frequentiam morbi in eo anni tempore, et in regionibus in quibus secretio fellis abundantior observatur, auctores nonnulli, morbum ad eum tribuerunt *. ‘It is certain,’ ait CULLEN, ‘that
 ‘dysentery occurs, in the same circumstances and
 ‘seasons, which considerably affect the state of
 ‘the bile in the human body; but as the cholera is often without any dysenteric symptoms,
 ‘and copious discharges of bile have been found
 ‘to relieve the symptoms of dysentery, it is difficult to determine what connection the disease
 ‘has with the state of the bile †.’ Haec opinio minus verisimilis videtur si ad statum hepatis et intestinorum tenuium spectemus: haec viscera ut supra diximus prae caeteris plerumque in statu sano inveniuntur. Bilis quoque nunc omnino deest: nunc quoque ad quantitatem et qualitatem variat;

* Vid. Zimmerman on Dysentery.

† — Cullen’s Practice of Physic, Vol. III. p. 125.

riat; interdum nullum utique vitium reperiri potest *. Hae objectiones praecipuè ad dysenteriam harum regionum respiciunt; enim ex nuper observatis a medicis intra metas solstitiales, et in Indiis Orientalibus artem salutiferam exercentibus, hic morbus in regionibus modò memoratis, vel remotè vel magnâ ex parte in cujusdam affectionem hepatis ejusve secretionis pendere existimatur.

Miasma Paludum.—A PRINGLE et aliis causa morbi excitans habetur. Hicce auctor observat,
 ‘ In the end of summer or beginning of autumn,
 ‘ when any number of men are exposed to night
 ‘ damps or fogs, or lie upon wet and marshy
 ‘ ground, especially after a hot day, part of them
 ‘ will be seized with a fever of the remitting or
 ‘ intermitting kind, and part of them with dysen-
 ‘ tery †.’ Haec opinio quanquam primo intuitu

C

verisimilis

* Vid. Zimmerman on Dysentery, p. 214.

—— Pringle op. supra citat. p. 258.

† —— Pringle op. supr. citat. p. 253.

verisimilis videatur, tamen non defunt argumenta, fatisque ut mihi videntur valida, ad probandum dysenteriam ex hac causâ minime oriri. Morbus enim non semper videtur in regionibus ubi febres remittentes et intermittentes vigere solent. In comitatu Lincolnienfi, ubi hae febres valdè frequentes sunt, mihi perquirenti, accepi dysenteriam rarum esse morbum : praeterea, morbus haud raró grassatur in locis in quibus hae febres nunquam visae sunt, et aliquandò occurrit in navibus qui diu a terrâ abfuissent.

Usus fructuum immodicus—Sunt qui credunt esse causam morbi ; sed nos certiores faciunt multi auctores recentiores *, fructus hujus morbi curationi magnopere adjuvisse. Medicus eximius BAKER ait, ‘ Quincunque fructus aut aestivos
 ‘ aut autumnales immodicè assumpserant, vel nulla
 ‘ dysenteria

* Tissot, Avis au Peuple.

Zimmerman on Dysentery.

Pringle, Diseases of the Army.

Degner De Dysenteria Biliosâ Contagiosâ.

‘ dysenteria tentabantur, vel si tentarentur levissimè aegrotabant *.’

Contagio.—Quaestio inter medicos orta fuit, et adhuc sub iudice lis est, an morbus semper ab hac causâ originem ducit. Ita opinio fuit CULLEN; Haec verba sunt. ‘ The dysentery does often manifestly arise from the application of cold, but the disease is always contagious; and, by the propagation of such contagion, independent of cold, or other exciting causes, it becomes epidemic in camps and other places. It is, therefore, to be doubted if the application of cold does ever produce the disease, unless where the specific contagion has been previously received into the body: And, upon the whole, it is probable, that a specific contagion is to be considered as *always* the remote cause of this disease †.’

Plures autem, et perfectò auctores haud parvi nominis, aliter sentiunt; et hanc probabiliorē
mihi

* Vid. Sir George Baker, De Dysenteria Londin.

† ——— Practice of Physic, Vol. III. p. 126.

mihi videri fateor. Multa enim exempla hujus morbi auctoribus vidisse contigit; nulla tamen ubi data erat suspicio contagionem in causa fuisse. Morbus a WARDROPE frigore et madore absque ulla contagione, apud Americam, castris in Britannicis oriri compertus erat. GREGORY noster idem opinatur cum WARDROPE; nos certiores facit se vidisse morbum ex causis modò memoratis originem trahere. Testimonia tot auctorum mihi videntur sententiam Dris. CULLEN refellere.

Frigus humore conjunctum—A quibusdam, nec immeritò causa excitans morbi existimatur. Tempestas anni, et loci in quibus morbus maximè, valet, mihi apparent hanc opinionem magnopere confirmare.

Omnes fere auctores qui de dysenteria tractarunt, mentionem faciunt eum saepissime occurrere in temporibus pluviosis, et locis humidis. Homines prae caeteris qui hisce causis maximè expositi

positi sunt, e. g. milites et navigatores, quoque in regionibus calidis Incolae nigri potius quam albi*, dysenteriâ saepissimè affliguntur. In multis etiamque exemplis, ex observationibus auctorum, morbus hîsce ex causis solò oriri videtur.

Inutilis forsitan non erit labor si hoc loco quaedam ex auctoribus colligam ad opinionem confirmandam eorum qui a *frigore* cum *humore* conjuncto morbum originem trahere credunt.

‘ I have always found,’ inquit Dr HILLARY,
‘ from the best observations that I could make on
‘ the variations of air and weather, in this island,
‘ that if the months of May, June, July, and
‘ August were very hot and dry, and the following
‘ months of September, October, and November
‘ were accompanied with much rain, so
‘ that

* Vid. Lempriere’s Diseases of Jamaica, Vol. II.

— Hillary’s Observations on the Air of Barbadoes.

‘ that the air was rendered cool, moist, and
‘ damp ; and if the intermediate days between
‘ the rainy days were very hot, I always found
‘ that dysenteries were very frequent and epide-
‘ mical, and generally were more or less malignant,
‘ as the above mentioned changes of the weather
‘ were greater or less, more sudden or more
‘ gradual, and shorter, or of longer duration.’

——‘ As we have dysenteries constantly return-
‘ ing every year in the West-India Islands, with
‘ those rains at that time of the year which are
‘ always epidemical, though not always equally
‘ malignant, no more than the seasons are always
‘ equally alike ; may we not justly conclude,
‘ that the dysentery is most commonly thus pro-
‘ duced from these causes, especially as these
‘ causes are sufficient to produce it * ?’

Illustr.

* Vid. Hillary op. supr. citat. p. 203 and 205.

Illustr. PRINGLE observat, in anno 1743, quamquam tempestas diu calida fuit, tamen nullus erat morbus, donec milites post praelium Dettingen per totam noctem in Campo Martio pluviae expositi erant, tunc autem dysenteria statim apparuit *.

‘ It has frequently happened,’ ait MOSELY, ‘ that
‘ hundreds of men in a camp have been seized
‘ with the dysentery, almost at the same time,
‘ after a shower of rain ; or from lying one night
‘ in the wet and cold †.’

Scriptor recens ‡, de causis morbi haec verba habet. ‘ It has been generally alleged and admitted, that dysentery arises from the action of
‘ a

* Vid Diseases of the Army, illustr. Pringle, p. 79.

† — Mosely on Tropical Diseases, p. 267.

‡ — Christie on Dysentery, apud Med. and Physical Journal, Vol. I. p. 351.

‘ a specific contagion ; of the constant presence
‘ of which, however, I have long had my doubts,
‘ and especially in those cases which were under
‘ my care at Bombay. In all, I could trace the
‘ disease to have arisen either after intemperance,
‘ great fatigue, exposure to, or sleeping in cold
‘ wet night air, especially when in a state of in-
‘ toxication : Whether any of these causes, se-
‘ parately or combined, can ever alone produce
‘ the disease, or whether they act merely as de-
‘ bilitating causes, thereby favouring the action
‘ of the contagion, I cannot take it upon me to
‘ determine ; although, for the reasons already
‘ mentioned, from its seldom attacking the tem-
‘ perate and well clothed, and especially from
‘ never having seen the disease, under common
‘ circumstances, distinctly communicated from
‘ one person to another, I believe the former is
‘ in most instances more probable. At Bom-
‘ bay, the bodies of many were in a putrescent
‘ state ; the foeculent matter of all had an unusual-
‘ ly

‘ ly offensive smell, and yet the disease never shew-
‘ ed any signs of a contagious nature.’——Ob-
servationes Dris. HUNTER * et Dris. WILLAN †
morbum haud semper contagiosum esse, demon-
strant.

D

CAUSA

* Vid. Hunter on the Diseases of the Army, p. 223.

† —— Willan's Reports on the Diseases of London,
p. 293.

CAUSA PROXIMA.

APUD scriptores medicos variae sententiae obtinent. Alii enim contendunt dysenteriam originem ducere, ab acrimoniâ vel in intestinis extrinsecus immissa, vel forsitan, in quibusdam exemplis intus generata. Ad hanc opinionem non possumus assentire; quia acria intestinis applicata, non solum dejectiones frequentes, sed etiam copiosas producunt. Sed in dysenteria dejectiones quanquam frequentes, tamen sunt parva in quantitate, et a parte recti inferiori solum venire videntur.*

Duae

* Vid. Cullen Op. sup. citat. Vol. III. p. 128.

Duae aliae sunt opiniones de hac causâ, quae nostram attentionem vindicant. Scil. opinio celeberrima. CULLEN, qui causam proximam aut saltem praecipuam dysenteriae ejus partem in constrictione *intestini coli* consistere credit; hac enim constrictione faeces naturales in cellulis coli retinentur, et eorum irritatione tormina ventris, tenesmus et dejectiones frequentes mucosaeque producuntur.* Haec opinio inquit clariss. GREGORY ad omnium signorum rationem reddendam haud sufficit. Tenesimum torminaque satis explicat, pyrexiam autem minimè†. Huic sententiae quoque objicitur, constrictionem coli in cadaveribus dysentericorum non semper adesse.

MONRO

* Vid. Cullen, Op. sup. citat. Vol. III. p. 129.

† Praelect. Academ. De Med. Pract. Jacobo Gregory, M. D. annis 1800 et 1801.

MONRO anatomicorum facilè princeps inquit ; ‘ In
‘ many of the dissections which I have seen of
‘ dysenteric patients, I could not observe any
‘ constriction ; it therefore appears not to be es-
‘ sential to the production of the disease, and
‘ seems rather to be the effect than the cause of
‘ it *.’” Contra hanc opinionem urgètur coli-
ca Pictonum ; hic enim morbus quamvis coli con-
strictionem causam ejus proximam certissimè ag-
noscit, cum signis valdè diversis ab iis in dysen-
teria observatis, stipatur ; et remedia scilicet
antispasmodica quae in illa juvant, in hoc, initio
maximè laedunt.

Alii nempe MONRO et GREGORY aliam et qui-
dem magis probabilem opinionem de causâ mor-
bi habent.

In

* Praelect. Academ. de Anatomia, Alexandro Mon-
ro, M. D. annis 1799 et 1800.

In peculiari inflammatione tunicae intestinorum villosae, proximam morbi causam consistere credunt. A fautoribus hujusce sententiae affirmatur, dissectiones dysentericorum intestina inflammata esse semper demonstrare, sed non semper contracta; constrictionem, quando adest, effectum esse inflammationis; postremo, signa morbi omnia, methodumque medendi hac opinione clarius meliusque exponi.

RATIO

RATIO SYMPTOMATUM.

Tormina.—Ab inflammatione tunicae intestinalium villosae potissimum oriri videntur ; quam ob rem, intestina adeo sensibilia redduntur, ut stimuli stercoris humorumque impatientia ^afi^ant, et in motus abnormes ^aci^antur.

Tenesmus et Stranguria—Ille ab inflammatione et irritatione recti, hic ab inflammatione a recto ad collum vesicae urinariae extensa oritur.

Procidentia Ani.—Ex vehementibus et continuis alvum deponendi conatibus originem ducit.

Sanguis.

Sanguis.—Qui dejectionibus commiscetur vel rupturâ, vel erosione, vel dilatatione vasorum tenuium oriri potest.

Dejectiones mucosae frequentes.—Omnibus notum est, superficiem fecernentem inflammata, proprii ejus fluidi secretionem augeri, eoque magis si ulla irritationis causa adsit; et cum in hoc morbo, tunica interna intestinorum in illo statu (nempe inflammationis) est, et ferè perpetuò fecybalis et humoribus acridis irritata est, hujus signi causae facilè intelliguntur.

Membranulae Dysentericis excretae.—Auctori-
bus diversis diversae opiniones placuerunt. Alii
enim abrasiones tunicae villosae putant. Illustr.
MORGAGNI pro muco intestinorum inspissato
habuit*. Meo autem animo magis valet senten-
tia

* Vid. Morgagni De Sedib. et Causis Morb. Epist.
XXXI.

tia clar. MONRO. Ille enim has membranulas ad crustam illam inflammatoriam in viscerum inflammatorum superficiebus aliquandò repertam comparat ; et specialiter ad crustam eam notissimam in Cynanche Tracheali Tracheam investientem quae e lymphæ sanguinis coagulabili nasci videtur.

Scybala—A faecibus naturalibus in cellulis coli retentis, partibus tenuioribus simul absorptis, originem habent.

DIAGNOSIS.

Diarrhoea et Cholera soli sunt morbi cum quibus periculum est ne dysenteria confundatur.

Dysenteria a diarrhoea facile dignoscitur, quia Pyrexia primaria rarò hanc, sed fere semper illam comitatur. Tormina et tenesmus multò faeviora sunt in dysenteriâ quam in diarrhoea, in quo morbo etiam faeces naturales plerumque dejiciuntur, sed in dysenteria in plurimis exemplis, saepe per nonnullos dies, retinentur, tandemque excretae formam globorum induratorum habent. Faecor excrementorum dysentericorum adeo peculiaris est, tamque diversus

a faetore faecum naturalium ut hoc ipso signo periti facile hunc morbum distinguunt.

Humoris biliosi vomitus, ejusdem simul dejectio frequens ; spasmata furarum ; pyrexia primariâ deficientê, satis Choleram a dysenteria distinguunt.

PROG.

P R O G N O S I S.

Hic morbus conaminibus naturae solis immis-
sus, saepissimè infaustè finitur; remediis tamen
plerumque, tempestivé adhibitis, brevi paret.

‘ Primo neglectus,’ inquit scriptor elegans,
‘ asperior occurrebat: etenim corpus, extenua-
‘ tum atque confectum, ut morbo ferendo im-
‘ par erat, ita ipsi impar curationi. Itaque opti-
‘ mum erat occurrere ipsis principiis, atque auxi-
‘ lia maturè praeripere. In hoc enim corporis
‘ affectu aliquod certè in medicinâ opus est,
‘ haud multum in naturae beneficiis *.’

Si

* Vid. Sir G. Baker de Dysenteria Londin.

Si dejectiones, quanquam frequentes, non multo dolore comitantur; tormina et tenesmus non vehementes; nausea et vomitus non molestae; si febris levis est; morbus recens, et vires aegri haud multum fractae, tunc exitum felicem sperare licet. Sin autem omnia haec longè aliter eveniant; si insuper morbus cum febre carcerum et nosocomiorum stipatus sit*. Si faeces per anum ejectae valdè foetidae sint; pulsus depressus, intermittens vel abnormis; si signa intestinorum gangraenam indicantia adsint, veluti singultus, extremorum artuum frigus, vultus pallidus, sudores gelidi, doloris et sitis subita cessatio, faeces et urina, aegro nesciente, elabentes, tunc mortem in propinquo esse dubitare haud potest.

Petechiae,

* “ But the most fatal sort of fever,” inquit Pringle, “ which so often attends the Dysentery of the army, though not essential to it, is the hospital or jail distemper.—“ This fever, when combined with the bloody flux, is commonly mortal *.”

† Diseases of the army, p. 227.

Petechiae, vibices, delirium, urinae reddendi difficultas, vel suppressio, clysteres per anum immitti et statim rejecti, vel si rectum adeò arctè constringitur, ut nihil intus recipiat, signa valdè infausta sunt *. Faeces ad naturalem conditionem redeuntes, lingua nitida, cibi appetentia et somnus, faustum eventum denunciant. In dysenteria chronica prognosis semper est infausta. Auctores ferè omnes nos certiores faciunt hanc speciem, felicem vix obtinere exitum.

METHODUS

* Vide Hoffman's Pract. Med. Vol. II. p. 177.

METHODUS MEDENDI.

Consilia medendi tria sunt.

Primo, Inflammationem tollere, et causas irritationis ab intestinis submovere.

Secundo, Symptomata quae potissimum urgent, levare.

Tertio, Tonum intestinorum et vires aegroti restituere.

CONSILIUM

CONSILIUM PRIMUM.

Sanguinis detractio—Quando febris typum Synochae induit, pulsu duro pleno et forti, et aegri vires non multum debilitatae, haud sine fructu adhibeatur: sed cum in multis dysenteriae exemplis, frequenter Typhus ab initio morbum comitatur, hoc remedium saepè anceps est, et nunquam sine cautela usurpari debet. Repetitione vix unquam opus est.

Cathartica.—Nunc inter omnes convenit, remedia utilissima esse in curatione morbi. Olim acriora scil. Rheum, Jalapa et Murias Hydrargyri Dulcis maximè in usu erant; sed nunc mitiora, praesertim *Sales Neutrae* dictae, scil. Sulphates Sodae et Magnesia, Phosphas Sodae, Tartrites Potassae et Sodae, iis anteponenda sunt. Oleum Ricini a HUNTER et aliis laudatum est.

Medicus

Medicus eximius GULIEL. WRIGHT qui per plures annos in India Occidentali artem medicam summo laude exercuit, ait se felicissimè dedisse medicamentum sequentem.

‘ Take of lime or lemon juice three ounces; of
‘ marine salt, as much as the acid will dissolve;
‘ of loaf sugar, a sufficient quantity to sweeten it.
‘ The dose of this mixture to be proportioned to
‘ the age and sex of the patient, and to the violence of the disease.’

‘ This combination,’ inquit ille, ‘ acts like a
‘ charm. The frequency of the stools, the
‘ gripes, and the tenesmus, soon wore off; the
‘ stools soon became natural in consistence and
‘ quantity; the spirits, strength, and appetite returned, and the patient was restored to health
‘ in a few days *.’

Emetica.—

* Vid. Medical Commentaries, clar. Profess. Duncan, ann. 1786.

Emetica.—Ad statum tam ventriculi quam febris amoliendum, initio morbi, non sine fructu adhibentur. Remedia ad vomitum ciendum præcipuè exhibenda, sunt, Pulvis Rad. Ipecacoanha et Antimonium Tartarifatum : hæc maximè utilia sunt, quando contenta et intestinorum et ventriculi expellunt ; hinc in dosibus parvulis exhiberi debent.

Sudorifica.—Ob vim quâ pollent, humorum cursum, superficiem versus dirigendi ideoque fluxum sanguinis in partibus internis minuendi, remedia bene apta tollere inflammationem intestinorum videntur ; sed ob cupiditatem ferè perpetuam alvum deponendi, sine incommodo etiamque periculo maximo vix usurpari possunt.

F CONSILIUM

CONSILIUM SECUNDUM.

TORMINA, Tenesmus et Stranguria sunt symptomata quae aegrum maximè vexant.

Opiata.—Remedia praestantissima sine dubio apparent, ad tormina et tenesmum sublevanda ; sed de eorum usu medici magis inter sese discrepant, quam de ullis aliis remediis, quae in curatione hujus morbi usurpantur. Nunc ferè inter omnes convenit, optimum esse catharticum exhibere, et post operationem ejus, sumat aeger haustrum anodynum cum guttis viginti quinque vel triginta tincturae opii.

Fomenta abdominis et enemata mucilaginosa—sed praesertim ex amylo cum tincturae opii guttis quinquaginta vel sexaginta ; multum levaminis ejusdem signis praebent.

Epispastica.

Epispastica.—Circa umbilicum applicata ad eundem finem haud parum conferre reperiuntur.

Demulcentia et Liquores mucilaginosi.—Intestina contra actionem acrimoniae defendunt, et multum auxilii afferunt.

Fomenta circa pubem et perinaeum, ad *stranguriam* removendam, maximè adjuvant.—Urinae retentioni obviam ire debemus per catheterem, vesicaeque regionem fovendo.

Absorbentia.—Scil. magnesia vel julepum cretâ, si aeger cardialgiâ et aciditatê vexatur, adhibeantur.

CON-

CONSILIUM TERTIUM.

Huic consilio optimè respondent Tonica et Astringentia, qualia sunt Cortex Cinchonae, ex ferro praeparata, Vinum Rubrum, Madeirenseve; Extractum Catechu, Cortex Semiroubae, et Granati; Infusum Haematoxyli Campechiani; Tinctura vel Gum é Kino; Mistura Cretacea, Infusum Quassiae Amarae; ex hisce variis remediis conditioni cujusvis aegroti medicus consulere potest, aptissimaque eligere.

In regionibus tropicis medici ob causas jam memoratas *Hydrargyro* in hoc morbo saepissimè utuntur. Eorum multi nobis suadent hoc medicamentum nihil profuturum esse, nisi vel internè
vel

vel externè exhibeatur donec Ptyalismus supervenerit : Aliis autem auxilium ab eo sine salivatione derivari visum est.

Ne debilitas quâ dysenteria in regionibus fervidis stipatur, augeatur ; summâ cum cautelâ hoc remedium administrare nos oportet ; ideoque primò parvulis in dosibus scilicet, unius grani vel duorum Muriatis Hydrargyri dulcis, omni nocte, et postea auctis paulatim dosibus, donec signorum remissio, vel fluxus salivae leniter auctus appareat, exhiberi debet. Si alvus nimis soluta redditur, opium cum Muriate Hydrargyri dulci conjungi debet.

Si morbus cum aliqua hepatis affectione consensum habeat, affricetur unguenti Hydrargyri semi drachma hypochondrio dextro, semel vel bis in die, pro vi signorum et aegri viribus.

Dr. CLARK inquit, sese olim quando in hoc morbo remedia communia inutilia essent, hydrargyrum cum maximo beneficio dedisse, seque non dubitare hoc remedium viribus gaudere inflammationis, ulcerationisque intestinorum removendi, quae in hoc morbo mortis causae praecipuae sunt*. Observatu dignum est, hoc medicamentum utilissimum esse in dysenteria vetusta, quae in plurimis exemplis huic remedio solo cedit.

Nuperrimè mihi contigit videre libellum† quo plurima enarrantur exempla morbi hujus in India orientali, tractati a DOM. DEAN, et ad exitum felicem perducti, ope *Acidi Nitrici* diluti, ad drachmas sex in die adhibiti : Sed tamen pauci sunt quorum

* Vide Clark on the Diseases which prevail in long voyages, edit. 2. Vol. II. p. 342.

† Communications respecting the external and internal use of Nitrous Acid, &c. by Thomas Beddoes, M. D.

rum ventriculi tam magnam possunt perferre quantitatem; mea opinione, drachma una ad drachmas duas cum aquae libra diluta, in plurimis casibus sufficiet. De successu novi hujusce remedii dixit auctor; ‘ On examining my ward books, it appears, that, in about three months time, I have employed the nitric acid in 86 cases of dysentery, of which the following is the result.

‘ Cured when the acid alone was used	-	60
‘ Cured by acid, after a long trial of mercury		16
‘ Cured by mercury after a long trial of acid		3
‘ Cured when both mercury and acid were employed		7
		<hr/>
		86

Diaeta.—Alimenta tenuissima et concoctu facillima, scil. farinacea et mucilaginosi, qualia sunt Decocta hordei et avenae. oryza, falop, fago, amyllum, vel gum arabicum, lacte praeparata, diligenda sunt.

in

In nullo forsitan quàm in hoc morbo necessarius est mundities. Omnia igitur e corpore excreta quam primum sunt removenda. Lintea et stragula frequenter mutanda sunt.

Nullum in morbum facilius recidunt aegroti aut cum majori periculo. Ita enim intestina paulatim debilitantur, et vires totius systematis adeò sunt exhaustae, ut nullis postea cibis, medicamentisve nullis refici aut redintegrari possint. Igitur ad reversionem prohibendam, frigori expositio et cibus haud facilis concoctu quam maxime vitari debent.

Indusium laneum, vestimentum calidum, et dietam ex alimentis facilis concoctionis, simplicissima quanquam remedia, in hoc morbo quam maxime prodesse, omnibus notum est.

Nonnunquam in stadio morbi chronico, medicamenta, dietaque nihil valent, nec sine caeli mutatione curationem confici potest.

Quando

Quando aegroti vires aliquâ ex partê restitutae sunt, aeris mutatio, frigidarium et exercitatio lenis, equitatio nempè vel gestatio in curru, cum diaeta modicè nutriente haud parum ad curationem perficiendam adjuvant.

F I N I S.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO,

Apud ALEX. SMELLIE.

